

پرسش ۷۵۳: غیبت حرام

السؤال / ۷۵۳: هل إن موضوع الغيبة هو حرام فقط للمؤمنين أم يشمل المخالف للعقيدة الحقّة؟ ومن من المخالفين يجوز غيبتهم؟ هل يشمل القاصرين... والمقصرين في معرفة الحق؟ وماذا بشأن المعاندين؟ ماهي الموارد التي تجوز فيها الغيبة أو التي تُرخص فيها الغيبة؟

آیا موضوع غیبت، فقط برای مؤمنان حرام است یا شامل مخالفان عقیده‌ی حق نیز می‌شود؟ و آیا غیبت مخالفان جایز است؟ آیا شامل قاصران... و مقصران در شناخت حق می‌شود؟ معاندان و دشمنان چطور؟ مواردی که غیبت در آن جایز است یا غیبت اجازه داده شده، چیست؟

الجواب: الغيبة المحرمة: هي ذكر العيب المستور للمؤمن في غيبته. فلا غيبة لغير المؤمن بالحق، ولكن المفروض إن من أخلاق المؤمن تجنب الخوض في عيوب الناس المستورة لو أنه اطلع عليها.

پاسخ: غیبتی که حرام است؛ همان یاد کردن عیب پنهان مؤمن در غیابش می‌باشد. برای کسی که به حق ایمان ندارد، غیبت مطرح نمی‌باشد؛ ولی آنچه مطلوب است: از اخلاق مؤمن می‌باشد که اگر از عیوب پنهان مردم با خبر شود، از غور کردن در آنها بپرهیزد.

والعيب المستور للمؤمن لا يجوز ذكره أمام الناس حتى بحضور المؤمن، ولو ذكره يكون قد تعدد إهانة المؤمن، وهذا أيضاً عمل محرم كالغيبة.

گفتن عیب پنهان مؤمن در حضور مردم حتی در حضور خود مؤمن نیز جایز نیست.
اگر آن را بگویید، عمداً به مؤمن اهانت نموده و این نیز مانند غیبت، کاری حرام است.

احمدالحسن

